

301. det naturliga tillståndet.
Men hjälperna äro afren i det Na-
turliga tillståndet mängakhandar. Där ena
fäkes endast äran, En annan vill hafva
machten, den tredje vill blifva rik, den
4de vill lifva kräsligt, där kemte vill
tillfrids hålla sitt begär efter brennvin,
den fette yringes efter pengar, den
sjunde vill lifva och dö för friheten.
Ofta dessa Instincter, önsket, begär och
Passioner, fäkes Meniskern, att till
frids hålla uti sitt naturliga tillstånd,
och det hamnar endast derja bar,
huelken önsket, eller huelket tutnesse ver-
kar starkast på viljan. När flere Pas-
sioner, huerissa. Strid, som till ex. Kis-
lek och Ambition, jä viernes där
störstane Passioner, hvars intrycks
viljan följes.

302. att viljan står i ett passivt förhållan-
de till passiverna, det berisps His-
torien afuerblis. En del Filosofes på-
stå, att förståndet och förnuftet, bestämmer
viljan till handling, eller att viljan är
ett resultat af förståndets operationer;
Men det är Passioner, hvars bestäm-
mer viljan sitt snärfrende, och viljan
fäter. Omstran ve: gang. Detta själ för-
mågenheten inbörder förhållande
har sin grund uti de båda lifrens, som
föret blifvet begränsades. Huelket

organer stå beständigt uti ett passivt förhål-
lande till organliffets organer: Hjernans
verksamhet beror af hjertat, emedan hjertot
är hjernans naturliga inåtement. (Bichat)
Men hjernan, hvarike i samma förhål-
lande verka på hjertat, ehuru för ställni-
ngs upväcka Passioner; dock kan man
giffvar med sin vilja ike bestämra hjertets
rörelser, eller hamma blodcirkulationen.
Hela det organiska lifvet, hvaruti Pas-
sionerna hafva sin grund, är beruen
de af viljan: Cirkulationen, assimilatio-
nen, excretionen, gör för sig uten vår
viljas tillhjelps.

303. Deras upskänker fört där
Fysiologiska grundfätt er, att
Huelket är beruen af organ-
liffet, och där all själverksamhet
är förmedlad af organ verksam-
het: jä måtte själverkemerna
stå i samma förhållande till hvar
andra, som deras Respectiva orga-
ner. De nu hjälps viljan organer
smattaga intrycks af bladet och nerven.
Dant jä är det tydligt, att viljan organer
stå i ett passivt förhållande till det or-
ganiska lifvet. Och detta rent Fysi-
ologiska factum, är grunden till viljan
passivitet. Anm. dutton har haft sam-
ma erfarenhet rörande viljan, passivitet,
där han Menisker, att viljan uti em-
vändelsen förhåller sig "pure passive!"
Och denna duttons Erfarenhet

grundade sig endast på den omedelbara
Känslan: ty rethet, Kända icke de Typiska
och metafysiska berättelserna inbördes förhål-
landen: Känna Kända icke kallas förhållandet
emellan Organiskt och Nerviskt.

394. Om vi föreställa oss, att Nerviskt och
Organiskt, på samma förhållande
till kvarandra, som Kvitet och Gulnet i ett
Ägg, hvar ett Kvitet föreställes ena af
af Nerviskt Organet, och Gulnet förestäl-
les ena af det Organiska Livets organ,
så skulle Masorn: det ena, icke kunna rö-
ra Masorn: det andra, om båda Masorna
vore lika. Så kan icke kallas den positiva
friheten i Nerviskt, hvar, upbräfas den
positiva friheten i Organiskt, hvar, hvar
sone och de båda berättelserna, skulle verka
blott negativt på kvarandra, om icke organ-
iskt, masor och kraft vore, fört Typi-
ca och sedan metafysice förne är i Nerv-
iskt. Detta plus i Organiskt, attadkom,
mer ett minus i Nerviskt, så att viljan
förhåller sig pure passive till Passionen:
na: det vill säga: kan kan icke upväckas
Någon Moralisk Passion; men då en
födan är upväckt, då måtte kan smatta
verkan denaf; därför heter det i våra
Symboliska Böcker:

395. "Såsom och, det lutherske perspekt att
Människans vilje, uti omvändelsen för-
håller sig pure passive, (det är, att han alls
intet gör.) det bör man rätteligen och
väl upptaga, nemligen i anseende till

339
Guds nåd uti de nya rörelsens upväckan-
de; det är, det bör förstås derom, när Guds
Ande igenom Andets hörsande, eller de
helige Sakramentens bruk, röser menni-
skans vilje, och verkar omvändelsen
och nya födeljen i människans (Så långt
mena Reformatorerna efter Luther nåd,
förhåller sig människans vilje pure passive)
Ty sedan den Helige Ande har detta
verkat och utträtt, och genom sin Gu-
dliga Kraft och verkan, förändrat
och förnyat Människans vilje, då är i ju-
ring denna Människans nya vilja ett
Gud den Heliga Andes verktyg och redskap
så att han icke allena omfattas
Guds nåd, utan och verkar med den
Hel. Ande uti de derpå följande Genir-
gor."

396: Så vida viljan förhåller sig pure
passive till den moraliska Passion
som den Hel. Ande upväcker, så att
han endast utan all egen medverkan
och utan självbestämning, måtte
smattas den Helige Andes nåde-
verknings, så följer denaf, att
han till den ande Andens verkni-
ngar, äfvenledes förhåller sig pure
passive, så att ~~ett~~ viljan: sig själv
icke eger Någon Kraft, att smatta
de Nedriga Passionernas intryck,
och detta framver denaf, att

396. Viljans organ står icke ett raspiet för
hållande till Passions Elementerna. Men
då vi tillägga viljan icke Allena ras-
pietet utan negativitet i det andra. Så
måtte vi tillägga denne båda delarne
äfven i det guda, och således kan
Människan äfven stå emot den heli-
ga Andas verkningar, ja vida, att den
moraliska Passionen icke för byta
ut till handling. Der förre sade Stepa-
nus. "I står alltid den hel. ande emot"

397. Men denna Kraft att stå emot
finns icke i viljan själv. Ty chunir
man kunde förne hålla sig, att den
positiva triheten i renolifrets, juer
är negativ Kraft. Organlifrets, juer,
lika juer en masja, juer med positiv
Kraft röres sig mot jordens medel
punkt, står med lika stor Kraft emot
dragningen oppåt himmelen. Men
här måtte först bestämmas, om kraf-
ten är jullebænde i masjan, eller
om kraften är utan masjan.
d.v. Om stenen faller af sin egen
Kraft, eller der förre, att jorden dra-
ger honom. Så är icke förhållan-
det med viljan. Om den positiva
förmågan icke renolifrets, juer, är

398
viljans egen Kraft, eller dragningen af
hela renolifrets, massa; i hvilket den
fallet juer hållet, blifver viljan Kraft
i Organ lifrets, juer lika med null. d.v. j.
den negativa Kraften är lika med null och
den positiva är alltid ett minus. Alltså
kan Människan i moraliskt afseende
stå vid nollpunkten, om juer kan
lynnä dygdens Ideal, men juer det
icke kan bevisas, att någon människa
har kunnat lynnä dygdens Ideal, på
någon Alla minus i sin räkning. På
hvad grund kan juer då Nya Cacheris
Författare kunnat skriva, att dyg-
tigare belönas, och underlyttas

398. All den motigt, juer vi innom
af förnimma emot Passionen, bestas
deruti, att den Inzane Passions
upfattas i vänt medvetande så juer
"En vilja, juer icke är människans egen
Kraften den Passion, juer för
tillfallet är nåbände, upfattas i vänt
medvetande så juer" Människans Egen
Väsendliga vilja, och så juer den
Ambitionen eller Redensjefruken be-
ra den ärliga tjufuen, den dygdiga
Noran och den ryttiga Drinparlen
för juer. Och detta guda i våra ger-
ningar giller det förvande som
vetet. Och emedan Ambitionen kan
den civiliserade Människan

En flöde är i den raa maslax: ju hö-
den vorteligen bevarat de flesta ständ-
personer från grovra laster och brätt,
och derfore samna de jäga: Jag tackar
dig Gud, att jag ikke är som andra män
niskas m. m. Men för Dueller för präl
och präst, för dit andeliga hatet, kan
hederdjupulen ikke bevara dess.

399. Emedan de Chroniska pasjianerna
vetta beständigt och litet vgrphäll
på viljan, ju lyfettes dessa i den na-
turliga menniskans, nitentande, jäfoms
människans "Egen vilja" tvadens och
Egaismen, Egennytta och Ambition Alltid
behroffa den naturliga menniskans
vilja, ehvad kan ärs vrä tuga sig för.
Men de veniadiska pasjianerna, som
blott tibtal göra krophigare intyget
på viljan, kan den naturliga men-
niskan ikke tillägna sig, jäfoms sin vilja
till G. vrede, äfvenlaffande, fruktan
hat, äfvenlyftig kärlek, m. pl. och eme-
dan nägan af de Chroniska pasjianerna
utgås Jildafoms "Egen väsendeliga vilja",
till Ex. Egaismen, eller Egennättfärdighet och
Ambition, äfven Juns Egen kärlek: ju
kan han ikke tillägna sig vreden, och
andra häfliga pasjians jäfoms sin
vilja, utän måtte han jäga som
dessa pasjianser, att menniskan

395
har en vilja, som ikke är hennes egen!
400. Emedertid ju man, att kärleken
och hatet kunna till en tid betraktas
som menniskans "Egen vilja" enäs de
göra ringvarigt och starkt intyget på
viljan. Kärleken underkuffaren
Egennytten kan de älfkande, ju att
de kunna umbära mycket, ondt
för att på tillfrids ställa denna pas-
jian. Kärleken motverkas
Egaismen, ju att den ställa man
nen kan ärryuka sig under
quinnery, ju länge kärleken
vraras. Kärleken motverkas
äfven Ambitionen, ju att de
älfkande kunna tala mysten
fnälets af verlden för sin kär-
lekes skull. I jäfamt fall kan
kärleken för en tid blifvit de
älfkandes gemensamma vilja.
Hvanderas Egen vilja kan blifvit
vgrstakad af kärleken.

401. Men äfven hatet kan jäg-
selfötta menniskan, tärker
länge och väl, ju att kan
för dess jäfoms känder, kan
göra stona vgraffringas, jäfoms
Historien utvifas, och likväl

är icke ³⁴¹statet Egens vilja, eller statet
bestämmer icke viljan i sitt fördrag.
de längre, är till dess händer, är gif-
ven, och händerbegäret tillräddat. Utan
Egismen, hvilken i det naturliga
tillståndet lyggenheten sig, som mest
begär, och frihets begär, uti det väckta
tillståndet fåsom Egens rättfärdighet,
är den fruntakta af Alla djeflor, o-
medan den anses sig till en Gu-
dens Engel, och hindrar Menniskan
ifrån Förfaringen. Denna Passion
utgör den första beständsdelen i Men-
niskans naturliga vilja: därefter
ambitionen, för hvilken på man-
ga Stånds Personer Ruineras sig,
är hört ibland Militären, och många
ibland bänder: äfven denna Passi-
on kan anses sig till en Gu-
dens Engel: den har fått en moralisk
ansträngning, och anses i Allmänhet
för Maganting godt; Men den är
i själus verket en djefval, som
har startat på många för man
i föderföret. Den tredje beständ-
delen i Menniskans naturliga
vilja, är Egens vilja, hvilken är
hört ibland Allmoget.
402. Dessa Passions verkan

och långt frän viljan, Men de hafva
ingalunda sin grund i Förståndet, eller
i Förnuftet, utan i Argus lifvet. Men
omdan de verka jämt, och anses
ligt genom båda sina Elementer
frän viljan, och bestämma henne
i dess fördrag, så kunna de
tillförmuntagne anses såsom
den naturliga Menniskans, Egens
vilja, till statets, emat de perig-
 dessa Passions verkan
frän viljan tidtal: såsom enede, kat
fruktbar, oförnuftig v. f. passione
nad kärlets, brunnens begär, m. fl.
Kansjuka, spelsjuka m. fl. Dessa
Passionens inverkan på viljan
kan icke heller den naturliga
Menniskan betrakta såsom
sin Egens väsendliga vilja, omdan
dessa Passions tillfrids ställin-
de ofta förorsaka den naturali-
ga Menniskan en i ägaren
fullande skada, och förtärlig
för långt ifrån dygdens Ideal,
lysa Menniskan utfrän
farnes barer. Filosofen måtte
juledes fasthålla. sitt medveten-
de den så kallade moraliska
eller förnuftiga viljan, såsom
sin Egens väsendliga vilja, som
kan bör lyda, chuter de andra

Jä kallade moraliska vilja är för
 det mesta sammanfattat af Egnen,
 Egnstygth och ambition.
 403. När en moralisk Passion
 upväckes, som gör starkare intryck
 på viljan, äro de förenämde: då
 upskänkes en förfärlig stnid: men
 tillkommer inre. Om den moraliska
 Passionens fortfar att verka på
 viljan: så börjas människans kän-
 sla, att hon har en annan vilja,
 än den förutvarande: kan på
 så förtt medvetande af "en mora-
 liska" vilja, som står i stnid med den
 naturliga viljan. Däre väckelsen
 var den naturliga viljan hennes
 Egen vilja, men genom väckelsen
 på människans den lylyssning af
 Guds lag, att denna Egen vilja är
 ond och Guds lag motsträfvig. Men
 på således sina vänta människans
 tala om den egna viljan, som är
 fiendligt emot Gud! Men ju me-
 ra den moraliska Passionen
 ökar sig gällande, desto mera bör-
 jas människans upfattning der-
 jäfve medvetande, jäfve sin
 Egen vilja: framemot den

förna Egen viljan förvandlas till en
 kärleks vilja, till en "lag: minna
 kommer, som ständes brist derhög-
 sam är i min träng! När menski-
 skan avsevärt på långt: fri
 omvändelse, att hon börjas lyta
 om viljan: så att den förutvarande
 Egen viljan, ike kan erkännas som
 Egen, utan som en främmande
 mags vilja, som regeras i kärlet
 då på människans fött en actiofi-
 ket: viljan, ike på till förttående
 som skulle denna kraft tillhöra
 viljan, utan kraften frammer
 ifrån den moraliska Passionen
 som i Bibeln kallas den heliga
 Andes råderbering.
 404. Denna stnid monstas, en föränd-
 ring i viljan, hvilken endast vänta
 kunna erkäna, bevisas om är
 något annat. Men, att viljan står
 i ett passivt förhållande till Passio-
 nerna; ty hon kan icke, som
 en tid varit människans Egen
 vilja, under väckelsen och om-
 vändelsen blifva djefnuleys vil-
 ja, och ike viljans Element
 utgjordes af Passionen som kan
 på förändras, under det viljan

viljans vilja förblifver oförändrad. Versta förälskan Luthers haft den anseendet, "att viljan icke ämnar förändras" förbräms sig "pure passive", men Filasofen, hvors egentliga vilja ämnar varit fiendtlig emot Gud, kan icke för sitt lif förkänna friheten, ty mittes han der, för mittes han dog der, kan mittes sitt stora Jag, och detta stora Jag skulle med en passive frihet: viljan, kongruera till ett intet.

Annars skulle icke för förut angripa den fria friheten, om icke Filasoferna med friheten i viljans ingått ett moraliskt gift i den studerande ungdomen, bränt, ett gift som är dödande, för all Religion, för alla Regeringar och för alla Folkaslag. Det vill säga, att Människans vilja måtte vara fri, för att kunna påstås rätt: kunna kan detta förstås med Luthers påstås, de, att människans vilja förhålls sig "pure passive" i allmänhet. Och måten som förklarar viljans frihet ända till den absoluta friheten, om man människor i annat fall icke kunde iteläsa sig den moraliska ansvarigheten för sina handlingar, om viljan icke vore

"absolut" fri. Manne icke Filasofen för hans passivitet i galen tinnas? 349
Den som själv iteläsa sig den moraliska ansvarigheten, kan för utgå från själv för sina handlingar, kan behålla icke anläta någon Medlare eller Fullmäktig: men den som känner sin frälsket och oförneka, att från för sina handlingar insåg en helig och rättfärdig Gud, kan måtte anläta Medlarer, eller Förmaner, som kan iteläst sig det moraliska ansvaret för sina viljeförändringar, men ängstfullt och butfärdiga barn.

405. Af det som nu är sagt om viljan, passivitet, påges den förut angripna grundsatzen: Moralen, eller Ras- pionerna (den subjectiva viljan) bestämma Menneskans moraliska karaktär. Men måt denna grundsatzen: Moralen, resa sig de Filasofiska handboken som fimbant. Det är icke möjligt menar Filasofen, att Rasplanerna bestämma Menneskans moraliska karaktär. Det är ju den moraliska viljan, som är nedlagd: förnyttlet som bestämmes Menneskans moraliska karaktär. Men vi skola snart visa, att den morali-

Den viljan följom väpenlöslig och egen, icke
finnes till kds den omvända och öfverlyft.
fäde människans; Och äfven den fränsta
fäde människans moraliska vilja, ät
berönde af en högre magt, som ligen
den moraliska Passionen i organ.
lifrets fver.

O. Om viljan ursprungliga frihet, eller
de filosofiska formerna: indifferen-
tism och determinism.

406. Med indifferensismen förför filoso-
fen en passiv förmåga i viljan, att
i tvanige öganblick handla annorlun-
da, än han handlar. Motståndet häre
mot skulle vara, att människan icke
i tvanige öganblick, kan handla an-
nordunda än han handlar. Men då,
smellen tid Indifferensismens motstän-
dare tillägga viljan en förmåga, att
bestämma sig själf, hvarigenom de
terminations principen smätte finnas
i viljan själf; på lytkäpels hithörda
lärobegyret af båda parterna;
i thy att determinations principen än-
dock finnes: viljan, hvilket inneb-
är en passiv förmåga, som viljan
icke egen. hithers påståendes, att
viljan i omvändelsen förhåller
sig "en negativ" innebär icke
indifferensism i den meningens,

att människans kan i tvanige öganblick³⁵¹
handla annorlunda: icke heller innebär
"passiviteten" någon förmåga af själf
bestämning, (determinatio propria), utan
frånse innebär passiviteten en förmå-
ga, att låta bestämma sig af en högre
makt, (determinatio aliena), och
denne högre magt, kan antingen
vara Gud eller djufuolen.

Passiviteten, i människans vilja är
det samma, som "is inertiæ". Eller
kraftlös het i det lekamliga. De go-
da rörelser, som utvärdes i hjertat af Gud
ända, verka på viljan, och de onda
rörelser, som djufuolen utvärdes i hjert-
at, verka äfven på viljan: Under vilka
dessa kan viljan ingen kraft i sig
själf, att bestämma sig "positivt" för
det ena eller andra utan blott på
vida hory kan medvetande af godt
och godt, kan kan bestämma sig
"negativt" till ettdera d. v. s. kan kan
regera den moraliska och omoralis-
ka passionens utbrätt till handlig
med andra ord: kan kan i rörelser
fver, på den Heliga Andas smät, kan
kan i samma fver på den andra
Andas smät, men i organiskt
fver, kan kan icke på smät en-
ganligen; kan är föjella tvungen
att smättaga verkkan af det go-
da och onda, och just elen till bestäm-
den moraliska nödvändigheten
att kan icke kan af egen kraft
frigöra sig från det ena eller andra.

407. ³¹⁸ Men juft detta beroende af en
 högre makt, kan Rationaliteten icke
 tala: kan vill vara själv. Allt själfrifve
 beten drifver kanon, att afskrubba sig
 Alla band: kan vill icke pådra Socken
 att tälka på sin frihet, ettan själfrifve
 beten. Kan vill känner väl en högre
 makt, men denna högre makt vill
 kan, vara själv. Emellom människans i
 Tyskiskt (det naturligt) afseende är beron
 de af en högre makt, (den organiska
 lifskraften) samt afven i Mistafysiskt
 själskrafternas beroende af organiska
 beten) skulle därför människans i Mo-
 raliskt (andligt) hänseende vara obero-
 ande af en högre makt. Mantensom
 kan icke antaga determinismen, eller
 Augustini hans om människans vilja
 hvilken heder följde, orsakar denna
 lära "Rekar valfriheten" (här menas
 förmodligen självbestämning); och kan de
 utom sin yttersta förutfattning: Data
 lis meri"?

408. Huruledes "determinismen" (seer
 med förtas människans beroende
 af en högre makt: Tyskiskt, merta
 Tyskiskt och moraliskt (hänseende)
 Häs sin yttersta förutfattning: Data
 lis meri" fäker mantensom berifa
 på följande sätt. "Principium Ra-
 tionis sufficientis" säger kan

Kan omöjigen icke genomföras, uttänkt
 gå utöver Natus sammanknytt, och
 det ändliga Causalneus, och säga Nyr
 till själva Natus sammanknytt,
 allt bestämmande grund och orsak,
 det är till Gudamen. Vår Gudamen tan-
 kes jäfvan dess absoluta makt, (hvar för
 sig denna världens förtä) i hvilken
 grensliga viljan, självständighet gas
 under, (den gör icke under: Grensligt
 fnes, men väl: organiskt fnes) jäfvan
 den enkla nödvändighet, under hvar
 herravälde människans avdängeli-
 gen är kemfallen, (den Tyskiska nödvän-
 digheten måtte Rationaliteten ^(makt) ~~bestämning~~
 jä framträder denna Gudamen ^(makt)
 och nödvändighet jäfvan - Öde.
 (fatum). Anm. Ade är en blind Guds, som
 handlar utan motiv och utan ändamål
 Men Natus nödvändighet, är icke en
 blind Natuskraft, orsakar dess är yttre
 beständ af en absolut fri verelse, och
 vi kunna säga det samma om Natus
 Kraften, eller lifvet, som motensom
 säger om viljan: det organiska lifvet
 är frambragt genom Guds Kraftes
 vilja, men emedan det debrut är
 bestämt jäfvan fritt verkande
 Kraft, jä är det demuti bestämt jä
 fans det absolut fria: Men kan
 Rationaliteten slippa ifrån detta
 Öde, att i det naturligt afseende vara
 beroende af en högre makt.

409.³⁵⁴ Determinismen gör ett fränt
 kasomalogiskt och Anthropologiskt, Fata-
 lismen fram en mytologiskt och Theolo-
 giskt standpunkt. Utöver. Den Kasom-
 lagiska determinismen skulle bestä
 det "den naturliga karaktären
 är en produkt af ytliga omgifningas
 och historiska orsaker" (Mabius 8. 12).
 Däremot är öfverallt alla Fysiolo-
 gers ensa, att alla folkslags lagar,
 och naturliga böjelse, äro beroende
 af temperaturlagen och Temperamentet,
 dessa följande återigen äro beroende
 af alla fatimat, föräldrar, och
 naturangifningas, äfven förvalta
 människas och vilja öfverhet. Karak-
 tären. Uppfostran och civilisation bidrar
 också den kan, jagans Fataliska magt, ett
 upmärksa Färdplaner, till en del öfverhet,
 naturliga, och förhållande bidrar äfven
 denna Fataliska magt, till bildande af
 den naturliga karaktären, men Ra-
 tionaliteten kan inte erkänna som
 en en hägne magt, och denne hä-
 gne magt vill kan vara själf. Kan
 dock det, jag kan själf gör och fram-
 bringas, är Gudens vilja och Allmögih-
 tet. Hvad ätes angår den anthropo-
 lagiska determinismen; ja, kan detta
 äfvenande prä" den örens utveckling
 determinismen, i sin form

355
 som betraktar karaktären inte som
 en produkt af ytliga omgifningar, utan såsom
 den Naturs nödvändiga utvecklingen
 af människans egen naturliga organi-
 sation, och äfven påständer af menski-
 gans, handlingar, jagans individu-
 aliteten nödvändiga självutveckling!"
 410. Uppfostran är äfven den naturliga
 eller metafysiske individualiteten en
 Fataliska magt, ja vilja denna, näm-
 ligen själföfningsmaktens, inbördes
 förhållanden äro bestämde af en hägne
 magt, men Rationaliteten tycks tvö
 alla själföfningsmaktens äro be-
 stämde af Guds vilja, men
 detta magt kan bevisa. "Fatalismen
 innehåller Guds ordret och tros
 skuru dess Gud blott är en demoniska
 magt, och dess Tro äfven tros." Marten.
 §. 16. Anm. Den Fatalismens Gud är en
 personlig Gud, förfedd med vilja och
 förstånd, ja kan det vill vara en
 demoniska magt, som bestämmer
 den naturliga människans Odel,
 men själföfningsmaktens, som bestämmer
 filosofens fria vilja, synes mig
 vara ännu färdig, än Guds vilja
 tro på ett blindt öde. Den som tror
 på ett öndvitligt öde, erkänner
 ett beroende af en hägne magt
 och kan naturliga guds Religion
 men ledas till den atända Guden.

men Nationaliteten, fanns mest utas på sig själf och, för egen vishet, från icke gonnare erfännas sitt besvände af en hägring. Men för ärodelhet ~~med~~ religiösa form öfver frivärger Fatalismen alla Empiriska orsaker, och därför veras den all denna och de menliga Gåtblisningar, till Gudarnes ämnat ständliga inverkning Marten. S. 16.

411. Därvid detta den "Ande Andan, som krossas i de Atragnas berr, (Paulus) och detta är den rent christliga äfjiten, emu nu Martusen kan ta alla en fader tros för Dessinifor: ja är deti andligt affeende alldeles littegilligt, om den ena är Fatalist, den andra Determinist, den tredje insäfforantist, ja länge fann den ande regerar dem, och detta bräffe ega num ja länge fann Menneffras ännu är som vänd och Ägränyttjåb; emellertid är det alltid bättre, att känna sitt besvände af en hägring, om också denna hägre magt vore den Ande, än att låta ja sin egen kraft, och på förda fatta sig själf till en Gud, hvilket är den högsta grad af Atrö. Till en fader själfvikt het eller själf förgudning kommer Nationaliteten fram. Ja vilda kan antager viljans raptiva, ja till och med absolutu frihet, men ingenom kan kan blifva "raptive god" och jälanda inbillar sig vara rännast

Gud i helighet och rättfärdighet, under det kan i själfva verket är rännast öfjiten vilen till själfvikt. Ja flera kan genom viljan förmenta frihet, lyar betar sig till själf förta ande, detta län gre viljan kan sig ifrån försoningen, hvilket en förut fötter en allmän form dighet, ett förutskande af sedlighetens Gde, eller dygden Ideal, som är ett samt fantom, hvilket ingen efter förda fallet kan ägna. Den dygdiga på jorden är dock en stor förtäna, och behäfrer försonas, med sitt lifs ägna prof. Med rnes en allmän brattfögho kan viljans frihet icke stå till samman. Detta är huttery och alla Christing amedelbara erfarenhet.

412. Vigtigare, än att fäta determinations principer i förändrande magter utom menneffras egen förbalyhet, tydes den underfätesitigast vara, hurvida determinations principer, eller motivet till menneffras handlingar, finnes i viljan själf, eller i någon annan själf förhållendet. De fyra förhållanden, kran viljans kan komma till Passiva och genans den raptiva och negativ, Activa och passiva friheten, antyda, att om dessa fyra sammanfås till ett enda begrepp, skulle detta blifva svarken det ena eller andra, och fäghasteligen lika med ralt viljans raptiva frihet: renolifuet pler, kan betractas som negativt

Organklifrets fuer, på vida masjorna
 vore lika och på från kvarandra affjänd-
 da, som tvitade och Gulen i ett ägg. Men
 nu äro Nenulifrets Organer beröende
 af Organklifret, och detta är grunden till
 viljan, och affvitetet. Hjernans mätte om-
 taga intryck af blodet och rennessa: det
 hjälper således icke, att hjerna smät
 denna klägge magt. Därföre mätte
 vi nädtt antaga, att grunden till den
 negativa friheten finnes i oss eller pe-
 re passioner, till ex. Egoism, Ambition och
 Egoistiska, som verka jämt på som vil-
 jans Orgar, och uppenbara sig der, som
 en förnuftig vilja, hvilket motstånd de
 häftiga passionernas utbrätt. Så enge-
 ligheten förhålls det sig med den väfend-
 teliga viljan i människans naturliga till-
 stånd. Genom väckelsen bytka om-
 mer oss dy förätti viljan, som vi kalla
 aktiv frihet, hvilket har sin grund
 veti en ~~af~~ moraliske Dofjand i

Organklifret fuer.
 413. Valfrihet, som frans smät var
 Negativa frihet, finns således icke i
 viljan. Sjelf, utan här påkas i rasjon
 Dofjand, som gör intryck på viljan,
 viljan gör icke någon valfrihet
 i Organklifrets fuer, som kan icke
 välja mellan passion, och icke pas-
 sion, mellan begär, och icke begär,
 men mellan passionens eller begär.

ret tillfrid, ställande, och icke tillfridstäl-
 lande, kan man göra ett val; man kan
 låta bli att säga, man kan låta bli, att
 göra, man kan låta bli att släp. o. / v.
 och framföre kan man låta bli? Enne
 dan kan man smät öfver sina lemman,
 man öfver sigotat kan man ingon
 smät, därför mätte man taga smät
 all, hvad som kunnas desifrån, som
 igen förlet, vrede, hat, fruktan, sorg
 spott, jucka; brunnvins begär mätte
 man taga smät ifrån majan, och som
 danslustan ifrån påfsta delarna
 414. Men då nu människans befrutas
 sig, att tillfrid ett begär, manne dete-
 minationens principen finns: viljan?
 Eller då man befrutas sig, att icke till-
 frids ställa ett begär, manne då de-
 terminationens principen finns: viljan?
 Här gäller det nu, att påka några smät-
 vet till människans handlingar. Detta
 är på mycket mera angeläget och vikt-
 igt, som moralilofolerna Alimant
 påtra "att motivet bestämmer en
 handlingens moralitet". Nu kan moti-
 vet påkas antingen i viljan sjelf, eller
 i förnuftet, som innehåller Godes, och
 det rätta, goda, ädla, sköna och fullkom-
 liga, eller i förståndet, som bestämmer
 om och huruvida handlingen är
 nyttig eller skadlig; eller i utbildnings-
 krafter, som förtjänar nyttan eller
 skadan, njutningens eller smärteaf
 handlingen; eller i samvetet, som
 gillar eller ogillar handlingen;

eller ³⁶⁰ en Paafind, såsom vrede, fruktan
 tröt, afvund, kärlek; eller i en drift, till
 ex. aflingsdrift, näringsdrift, samhälls
 drift; eller i en instinkt, till ex. en öning,
 o. s. v. etc. Alla dessa krafter eller påvån-
 genheter kunna motiveras till menni-
 skans handlingar finna, och då moti-
 vet bestämmes en handlingar moralitet, på
 is det af viigt förval: Yuridiskt, som mo-
 raliskt och Religiöst kräfses, att kin-
 na rätta motivet till en handling, den om
 nu synas i ett äres motte god eller ond.
 415. Till Exempel den ena gör ett ut i be-
 höfrande, af kärlek, den andra af oned
 lidfamt, den tredje af en god vilja, den
 fjärde af Samvets tenaf, den femte för
 Redans skull, den 6de af fruktans, att
 blifva af ansead för fräl, om han ikke
 hjälper: den 7de kan göra godt af afvund
 mot en annan granna, och den ättan-
 de kan gifva den fattige i affitet, att
 få tillfreds ställa något redigt begär,
 såsom belöning för sin vilgossing.
 Här äro nu flere motiver för en handling,
 som synes god, som stälde och tvillde,
 af dessa ätta har bekyllt Guds Laga
 Den första har gjott en god gänning
 emedan kärleken är Ragens full-
 beordari: men den fjätte har hand-
 lat, som en bas emedan han har gjort
 godt i affitet att strada för rästa.
 Men finnes nu determinations
 principer?

x1921/70.

som på nya saks mot.